

χωρισθέντα ἐκ τοῦ ἀπομεινάντος κάτω ὁμίλου καὶ ἀνερχόμενον ἤδη τὰς βαθμίδας. Ἦσαν δέ-κα βαθμίδες, δέκα ὅχι ὀλιγώτεροι!.. Τὸν εἶδα σταματήσαντα καὶ στραφέντα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸν ἤκουσα λέγοντα :

—Νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν κ. Κλώδ . . .

Εἶτα ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἄνδρες τινὲς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐφώρμησαν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀράχλαι ἐπὶ μυίας.

Τὸν εἶδα κατόπιν νὰ πέσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκολουθῶν δὲ εἶδα τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων του εἰς τὸν ἀέρα.

Τότε ὅμως ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέμεινα . . . Τὸ ἔδαφος μοὶ ἐφάνετο ἐκλείπον ὑπὸ τοῦς πόδας μου . . .

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνέμενα ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον . . .

Δὲν ἔλειψα ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω ὅτι ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Τρόπμαν ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους κατέπαυσεν, ὡς τέρας ἀπικοιμηθέν.

Ἦτο σιγὴ ἄνευ ἀναπνοῆς.

Ἐμπροσθέν μου ἴστατο εἰς σκοπός, νεαρὸς

στρατιώτης μὲ τὰς παρειὰς ῥοδοχρούς. Ἦδυνήθη νὰ παρατηρήσω ὅτι μ' ἐβλέπε μετὰ βλακώδους ἐκπλήξεως, μετὰ τρόμου. Ἐπρόφθασα νὰ σκεφθῶ ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς πιθανὸν νὰ ἐγεννήθη ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ χωρίῳ, ἐν τῷ μέσῳ ἀγαθῆς οικογενείας καὶ τί θέαμα ἐβλέπε τώρα!

Τέλος ἀντήχησε κρότος ἐλαφρὸς ξύλων συγκρουομένων. Προήρχετο ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἡμικυκλιοειδοῦς ἄνω σανίδος δι' ἧς προσαρμοζέται ἐπὶ τῆς ὁμοίας κατωτέρας ὁ τράχηλος τοῦ καταδίκου καὶ κρατεῖται ἡ κεφαλὴ ἀκίνητος. Ἐπειτα καὶ ἡκούσθη βρέμον ὑποκώφως, ἐκυλίσθη καὶ ἤχησεν ὠρυγμὸς ὡς νὰ ἔπτυσσε μέγα τι ζῶον. Δὲν δύναμαι νὰ εὗρω παρομοίωσιν ἀκριβεστέραν.

Τὸ πᾶν ἐκαλύφθη ὑφ' ὁμίχλης.

Κάποιος μὲ ὑπεβόησεν ἐκ τοῦ βραχίονος. τὸν προσέβλεψα· ἦτο ὁ βοηθὸς τοῦ κ. Κλώδ, ὁ κ. Ι. . . ὄν, ὡς ἔμαθα κατόπιν, ὁ φίλος μου Μάξιμος Δυκὰν εἶχεν ἐπιφορτίσῃ νὰ μ' ἐπιτηρή.

—Εἰσθε πολὺ ὠχρὸς, θέλετε ὀλίγον νερόν ; μοὶ εἶπε μειδιῶν.

(Ivan Tourguénéff)

X'

Ὁ Wordsworth εἶνε διάσημος ἄγγλος ποιητὴς γεννηθεὶς τῷ 1770 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1850. Τῷ 1842 διεδέχθη τὸν Southey ὡς ἐστεμμένος ποιητὴς τῆς Αὐλῆς, μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος εἰς τὸν Tennyson. Τὴν ποιήσιν τοῦ Wordsworth χαρακτηρίζει ὑπεράτῃ τις ἡρεμία ἐμπνεύσεως καὶ ἀγνότης ἥθους καὶ ἀπλότης ἐκφράσεως. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, καθόσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον μικρὸν ἔχει μεταφρασθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον θεωρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ ποιητοῦ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΑΦΟΥ

Wordsworth

Μήπως εἶσαι διπλωμάτης, κ' ὑποθέσεις, ὅπου πᾶς,
Μέρα νύχτα συλλογιέσαι;
Ἐνα ζωντανὸ στὸν κόσμον μάθε πρῶτα ν' ἀγαπᾷς,
Κ' ὕστερα καὶ πεθαμένους καταδέξου, ἂν δὲν βαριέσαι.
Δικηγόρος τάχα νᾶσαι; σῦρε ἄλλου νὰ σὲ χαρῶ,
Σῦρε, κ' ἔπαρε μαζί σου
τὸ κατάφυχρό σου μάτι μὲ τὸ βλέμμα τὸ σκληρό,
τὴν ψευτιά σου ζωγραφίεται 'ς τὸ χλωμὸ αὐτὸ πετzi σου.
Νᾶσαι κάποιος μὲ τὴν ὄψι ῥοδοκίχνη, καλῇ,
Στρογγυλὴ σὰν πορτοκάλι;
Κόπιασε, καλὲ δοκτόρε, ὅμως μὴ κοντὰ πολὺ,
Δὲν ταιριάζει αὐτὸς ὁ τάφος γιὰ ἴδιό σου προσκεφάλι.
Νᾶσαι τάχα τοῦ πολέμου ὑπερήφανο παιδί,
Κι' ὅχι χωρατὰ; καλῶς το!
Τώρα ὅμως κάλλιο νᾶλθης μ' ἐν ἀγροτικῷ ῥαβδί·
Τὸ σπαθί, σὲ συμβουλεύω, 'ς ἄλλο παλληκάρι δὸς το.
Χημικὸς μὴν εἶσαι; κάποιος ὅλος μάτια καὶ γυαλιά,
Ποῦ σκαλίζει, ἀραδιάζει,
Ξεχωρίζει, ἀνακατώνει, σοβαρά, χωρὶς μιλιὰ,
Καὶ στῆς μάννας του τὸ μνήμα τῇ βοτανικῇ σπουδάζει;
Εἶδα τὴν παχειὰ σου γούνα, καὶ τῇ ῥάχι σου νὰ ἰδῶ,
Καὶ παρακαλῶ, μαζί σου
Ἄν θές ἤσυχο ν' ἀφήσῃς τὸ φτωχὸ ποῦ κεῖτ' ἐδῶ,
Ἐπαρε τὸ τιποτένιο αὐτὸ πρᾶγμα—τὴν ψυχὴ σου.
Ἴσως ὅμως βλέπω κάποιον Κόσμου ἀναμορφωτῇ,
—Ποιὸς νὰ ἐξῇ τὸ σκοπὸ του!
Ποῦ χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια 'ς τὰ χαμένα περπατεῖ,
Καὶ Θεὸ καὶ Κόσμον ἔχει μοναχὰ τὸν ἑαυτοῦ.
Καὶ φυλάγει τὴν ψυχὴ του μὴ χαρὰ γυαλιστερῇ,
Κι' οὔτε πόνος, οὔτε πάθος.

Οὐτὲ κ' αἴσθημα τὴν πιάνει· ποῦ διδάσκει, καὶ θαρρεῖ.
Πῶς ὁ φουσκωμένος νοῦς του δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ λάθος
Σφάλνα τὴν βαρειά σου πόρτα, μανταλώσου δυνατὰ,
Καὶ κοιμήσου μέσ' 'ς τὸ νοῦ σου.
Στὸ ξερό κ' ἐρημωμένο αὐτὸ ἔδαφος κοντὰ
Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ φύγουν δέκα τίξ τοῦ ρολογιοῦ σου.
Μὰ ποῖος εἶνε ὁ μονωμένος, ὁ σεμνὸς ποῦ βλέπω ἐκεῖ,
Μὲ τ' ἀπλᾶ φορέματά του;
Ποῦ κοντὰ 'ς τὸ ρέμμα ψάλλει σιγανὰ μὴ μουσικῇ,
Καὶ γλυκύτερα ἀπ' τὸ ρέμμα εἶνε τὸ μουρμούρισμά του;
Κάθετα συμμαζεμένος σὰν μεσημεριοῦ δροσιά,
Σὰν πηγὴ μέσα 'ς τὰ δάση·
Ὅποιος τὸν γλυκανταμώνει, τὸν θωρεῖ μὲ πονεσιά,
Κι' ἀπορεῖ μαζί του ἀγάπη τί τὸν ἔκαμα νὰ πιάσῃ!
Κάθε λειθαδιοῦ ἢ λόγγου, κάθε ἄστρου τ' οὐρανοῦ,
Αὐτὸς ἐννοίωσε τὰ κάλλη,
Καὶ γεννήθηκε μὴ φλόγα μέσα 'ς τὸ βαθὺ του νοῦ,
Ποῦ ἡ μοναξιά τὴν τρέφει καὶ τὴν κάνει πειὶ μεγάλη.
Γιὰ πολλὰ, ποῦ ἐμεῖς θωροῦμε κι' ἀψηφοῦμε, αὐτὸς νὰ 'πῃ
Ἐχει μὴ μικρὴν ἀλήθεια.
Ἦσυχες ματιές γυρίζει, καὶ τῆς Μούσας του οἱ καρποὶ
Ὁρμάζουσιν καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ τρυφερά του στήθια.
Ἀχ, τί κρίμα! δὲν εἶν' ἄνδρας· εἶνε σὰν μωρὸ παιδί.
Τραγουδᾷ καὶ δὲν δουλεύει.
Γλύκα μοναχὰ ἢ ψυχὴ του κ' ὁμορφιά ζητάει νὰ 'δῇ,
Ὅπου ὁ κόσμος ναῦρῃ κι' ἄλλη κάποιαν ἐννοια γυρεύει.
Ἐλα τώρα, ποιητῇ μου, τώρα ποῦ καλὰ κρατεῖς,
Γεῖνον ἀδύνατος σὰν κύμα,
Κῦμα τοῦ γιалоῦ ποῦ σπάνει, καὶ ξαπλώσου ἐδῶ πλατὺς,
Ἦ τὸ ἔρμηό σου σπίτι χτίσε πᾶ' 'ς αὐτὸ τὸ μνήμα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΔΙΩΤΗΣ.